



Warszawa, dnia 19 sierpnia 2016 r.

23.08

**RZECZPOSPOLITA POLSKA**  
**MINISTER CYFRYZACJI**

BM-WOP.0133.85.2016

**DECYZJA**

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2016 r., poz. 23 z późn. zm.) oraz art. 23 ust. 1 pkt 4 w związku z w związku z art. 6 ust. 2 i 3 i art. 25 ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. *o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego* (Dz. U. z 2016 r., poz. 352) oraz w związku z art. 1 ust. 1 i art. 26 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. *o ochronie danych osobowych* (Dz. U. z 2016 r., poz. 922),

**po rozpatrzeniu**

wniosku Pana Karola Breguły z dnia 19 lipca 2016 r. o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczącej przekazania do ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego o udostępnienie poprzez jednorazowe przekazanie kopii treści raportu z audytu wybranych obszarów zarządzania systemami i zasobami IT w zakresie ePUAP, realizowanych w ramach projektu Budowa elektronicznej Platformy Usług Administracji Publicznej – ePUAP2 przygotowanego na podstawie umowy nr 1/DKSiW/2015 zawartej pomiędzy Ministrem Cyfryzacji a Centralnym Ośrodkiem Informatyki dnia 04.12.2015 r.

**utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję**

**UZASADNIENIE**

W dniu 17 czerwca 2016 r. do Ministra Cyfryzacji wpłynął wniosek Pana Karola Breguły o udostępnienie, na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego, kopii treści raportu z audytu wybranych obszarów zarządzania systemami i zasobami IT w zakresie ePUAP, realizowanych w ramach projektu Budowa Elektronicznej Platformy Usług Administracji Publicznej – ePUAP2 przygotowany na podstawie umowy nr 1/DKSiW/2015 zawartej pomiędzy Ministrem Cyfryzacji a Centralnym Ośrodkiem Informatyki dnia 04.12.2015 r. W dalszej treści uzasadnienia ww. raport nazywany jest „raportem”.

Minister Cyfryzacji, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 17 czerwca 2016 r. odmówił, w drodze decyzji z dnia 1 lipca 2016 r., wyrażenia zgody na ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego. W uzasadnieniu decyzji Minister wskazał m.in., co następuje: „W następstwie dokonanej analizy oraz w oparciu o prezentowane stanowisko orzecznictwa i doktryny zasadne jest ograniczenie dostępu do informacji zawartych w raporcie z audytu

*wybranych obszarów zarządzania systemami i zasobami IT w zakresie ePUAP, realizowanych w ramach projektu Budowa elektronicznej Platformy Usług Administracji Publicznej – ePUAP2 w zakresie dotyczącym szczegółowych danych technicznych oraz danych osobowych osób fizycznych.”.*

W dniu 19 lipca 2016 r. do Ministra Cyfryzacji wpłynął wniosek Pana Karola Breguły o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczącej przekazania do ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego o udostępnienie poprzez jednorazowe przekazanie kopii raportu. Wniosek ten został uzupełniony pismem z dnia 30 lipca 2016 r., w którym Wnioskodawca przekazał uzasadnienie.

**Minister Cyfryzacji rozpatrując ponownie sprawę zważył, co następuje.**

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych w piśmie uzupełniającym z dnia 30 lipca 2016 r., stwierdzić należy, iż bezpodstawne są zarzuty naruszenia art. 7, 8, 10 § 1, 74 § 2 w zw. z art. 75 § 1., 77 i 80 k.p.a., jak również stwierdzenia o oparciu decyzji na dokumentach niezawartych w aktach sprawy, niezabraniu kompletnych akt sprawy, czy też braku dokładnego wyjaśnienia sprawy. Po pierwsze podkreślić należy, że Wnioskodawca miał możliwość i zapoznał się z aktami sprawy. Pisma Ministra Cyfryzacji z dnia 3 czerwca 2016 r. i 16 czerwca 2016 r., które zdaniem Wnioskodawcy powinny się znajdować w aktach sprawy, nie mogą się tam znajdować, ponieważ do niniejszej sprawy nie należą. Sprawę rozpoczął wniosek Wnioskodawcy z dnia 17 czerwca 2016 r., a więc chociażby z samego porównania dat wynika, iż nie są do pisma dotyczące niniejszej sprawy administracyjnej. Należy z całą mocą podkreślić, iż żadne dokumenty nie zostały z akt „arbitralnie usunięte”, jak twierdzi Wnioskodawca. Są to po prostu dokumenty należące do innej sprawy.

Trudno również zgodzić się z zarzutem, iż w aktach sprawy powinien znajdować się pełny raport z audytu, o ponowne wykorzystanie którego występuje Wnioskodawca. W związku z ochroną niektórych danych zawartych w raporcie, dla której to ochrony Wnioskodawca otrzymał raport w wersji niepełnej (z zaczerznięciami), co zostało szczegółowo wyjaśnione w uzasadnieniu decyzji I instancji, nielogiczne i niecelowe byłoby zamieszczanie go w aktach sprawy bez żadnych ograniczeń. Doprowadziłoby to bowiem do sytuacji, w której Wnioskodawca korzystając z uprawnień, o których mowa w art. 73 k.p.a., uzyskałby dostęp do informacji wrażliwych, do których dostępu nie uzyskał składając wniosek. Podkreślić należy, iż zarówno wydając decyzję w I instancji, jak i rozpatrując niniejszy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy Minister dysponował pełną wersją raportu, a dokonane ograniczenie udostępnienia informacji wrażliwych, zarówno na wniosek, jak i w aktach sprawy uznaje za całkowicie uzasadnione. Pełna wersja raportu powinna być dostępna, w ocenie Ministra, jedynie na żądanie uprawnionych organów kontrolnych bądź sądu i wyłącznie do ich wiadomości. Nie powinna zatem być dostępna w aktach sprawy *sensu stricto*.

Za zasadne należy uznać natomiast spostrzeżenie, iż w aktach sprawy nie została uwidoczniiona metryka sprawy. Wynika to jednak z faktu, iż metryka ta jest stale aktualizowana w systemie elektronicznym EZD i włączana jest do akt po ostatecznej aktualizacji. Na potrzeby niniejszego postępowania zaznaczyć należy, iż nie doszło do

naruszenia art. 24 § 1 k.p.a. (wyłączenie pracownika), co być może zdaje się sugerować Wnioskodawca (s. 3 wniosku).

Odnosząc się natomiast do zarzutu naruszenia art. 23 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego, ewentualnie art. 107 § 1 k.p.a., określonego również opisowo jako „nierozważenie w jakiej części raport może zostać ponownie wykorzystywany” oraz „nieprecyzyjne sformułowanie rozstrzygnięcia” wyjaśnić należy, że stosownie do art. 23 ust. 1 pkt 4 ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego podmiot zobowiązany (tj. Minister) odmawia, w drodze decyzji, wyrażenia zgody na wykorzystywanie informacji sektora publicznego. W ocenie Ministra, w świetle ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego, nie ma możliwości innego sformułowania rozstrzygnięcia w analizowanym stanie faktycznym, jak wydanie decyzji odmownej, przy czym nie istnieje możliwość uczynienia tego „w częściowym zakresie”. Przedmiotem wniosku jest kopia raportu. Nie może ona zostać, w ocenie Ministra, przekazana lub ponownie wykorzystywana w całości – stąd decyzja odmowna. Jednakże biorąc pod uwagę uwarunkowania, wskazane szczegółowo w decyzji I instancji, związane z faktem, iż część raportu może być ponownie wykorzystywana (nie zawiera danych wrażliwych), Wnioskodawcy udostępniono kopię raportu zaczerpniając fragmenty niepodlegające udostępnieniu. Jednocześnie, dla uniknięcia wszelkich wątpliwości, wyjaśnić należy, iż niezaczernione fragmenty raportu mogą być ponownie wykorzystywane przez Wnioskodawcę (bez określenia warunków ponownego wykorzystywania).

W dalszej kolejności podnieść należy, iż zarzut naruszenia art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP jest również pozbawiony podstaw. Kryterium bezpieczeństwa, zastosowane w treści art. 61 ust. 3 Konstytucji RP, stanowi jeden z elementów ograniczających prawo do uzyskania informacji i nie jest bez znaczenia w niniejszej sprawie. W tym miejscu przypomnieć należy, iż w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 lutego 2014 r. (sygn. I OSK 1769/13), sąd stwierdził, iż „nie można uznać, aby art. 5 u.d.i.p. zawierał wyczerpujący katalog przyczyn, które w konkretnej sprawie mogą uzasadniać konieczność ograniczenia dostępu do informacji wytworzonych, odnoszących się czy będących w posiadaniu podmiotów publicznych. Istnieją bowiem również inne, niż wymienione w tym przepisie ustawowym, wartości, których ochrona uzasadnia – w świetle art. 61 ust. 3 Konstytucji – zastosowanie tego typu ograniczeń.”. W ocenie Ministra, pogląd ten nie stracił na aktualności także na gruncie obecnie obowiązujących przepisów dotyczących dostępu do informacji, w szczególności w odniesieniu do art. 6 ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego. Nie sposób zatem zgodzić się z Wnioskodawcą, że Minister kreuje „ograniczenia konstytucyjnych praw i wolności w sposób oderwany od treści ustawowych ograniczeń” lub zarzucać Ministrowi „kreowanie nowych (nieznanych ustawodawstwu) ograniczeń.

Żądane przez Wnioskodawcę informacje (zaczernione w I instancji) stanowią opis funkcjonowania szeregu narzędzi technicznych oraz infrastruktury technicznej, która zapewnia prawidłowe funkcjonowanie całego systemu. Jak słusznie wskazano w decyzji I instancji, pomimo że na gruncie ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego analizowany raport stanowi informację sektora publicznego, uznać należy, że w stosunku do tego dokumentu uzasadnione jest częściowe ograniczenie jego dostępu z powodu potrzeby zapewnienia bezpieczeństwa i integralności narzędzia informatycznego przed nieuprawnioną ingerencją. Ponadto poprzec należy pogląd, iż udostępnianie informacji technicznych może prowadzić do ujawnienia danych mających istotny wpływ na

bezpieczeństwo narzędzia informatycznego, a w konsekwencji – zgromadzonych w nim danych osobowych.

Należy stanowczo sprzeciwić się twierdzeniom Wnioskodawcy, jakoby dane, których ponownego wykorzystywania odmówiono Wnioskodawcy na podstawie decyzji I instancji, były danymi ogólnodostępnymi, a już w szczególności za zupełnie bezpodstawne uznać należy stwierdzenia, jakoby Minister podawał te dane do publicznej wiadomości. Okoliczność, iż Wnioskodawca uważa, niekoniecznie trafnie, iż ma możliwość wydedukowania określonych informacji, nie przesądza o możliwości ich udostępniania czy rozpowszechniania. Wśród powszechnie dostępnych materiałów na temat analizowanego raportu nie ma danych, które zostały zaczerpnięte. Gdyby zaś takie dane się pojawiły, nie odbyłyby się to za zgodą Ministra.

Za bezpodstawne należy uznać również zarzuty naruszenia art. 6 ust. 1 ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego w zw. z art. 39 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych oraz art. 5 ust. 4 ustawy o ochronie informacji niejawnych. Z całą mocą podkreślić należy, iż kwestia ochrony danych osobowych była przedmiotem wnikliwej analizy w postępowaniu w I instancji. Właśnie bezpieczeństwo danych osobowych zgromadzonych w systemie jest przedmiotem ochrony Ministra (co zostało szerzej omówione w decyzji I instancji) – stąd wydanie decyzji odmownej w niniejszej sprawie. Odnosząc się natomiast do zarzutu, jakoby „Minister nie przeprowadził analizy kompetencji decyzyjnej osób, co do których odmówił ujawnienia informacji”, należy stwierdzić, iż jak najbardziej taka analiza została poczyniona. Wnioski z niej dają pełne prawo do uznania, iż osoby, których dane uległy zaczerpnięciu nie są osobami pełniącymi funkcje publiczne, w szczególności osoby te nie dysponują majątkiem państwowym i nie podejmują decyzji w imieniu organu. Powyższe jest w pełni zgodne z poglądami orzecznictwa przytoczonymi w sprawie, w szczególności w: wyroku WSA w Warszawie z dnia 31 maja 2012 r. sygn. II SAB/Wa 50/12; postanowieniu z dnia 25 września 2013 r. Sądu Najwyższego I KZP 9/2013 – Biuletyn Prawa Karnego 9/13, wyroku WSA w Warszawie VIII SAB/Wa 21/13 z 5 września 2013 r. oraz wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 marca 2006 r. sygn. K 17/05).

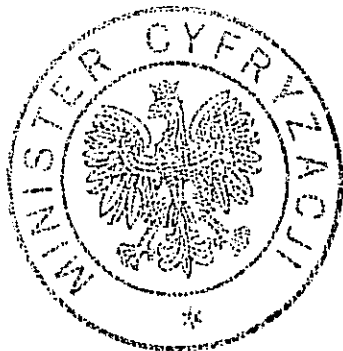
Ponadto za bezpodstawny i w żaden sposób niepogłębiony należy uznać zarzut ujęty jako „niestwierdzenie, że w sprawie mamy do czynienia z informacją o charakterze „zastrzeżonym” w rozumieniu ustawy o ochronie informacji niejawnych”. Takie „stwierdzenie” nie może mieć miejsca. Raport nie jest opatrzony klauzulą w rozumieniu przepisów o ochronie informacji niejawnych i nie jest możliwe nadanie, czy też „stwierdzenie” takiej klauzuli na obecnym etapie.

Reasumując, brak jest podstaw do nieograniczonego dostępu do raportu. Za zasadne należy uznać utrzymanie w mocy decyzji I instancji, tj. ograniczenie dostępu do informacji zawartych w raporcie w zakresie dotyczącym szczegółowych danych technicznych oraz danych osobowych osób fizycznych.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności orzekam jak w sentencji.

## POUCZENIE

Stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Stosownie do art. 3 § 2 pkt 1, art. 13 § 1, art. 52 § 1, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016.r., poz. 718 z późn. zm.) skargę wnosi się za pośrednictwem Ministra Cyfryzacji w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji.



### Otrzymują:

1. Pan Karol Breguła  
ul. Ursynowska 22/2  
02-605 Warszawa
2. a/a

**Minister  
z upoważnienia**

*Aleksandra Ostapiuk*  
ZASTĘPCA DYREKTORA  
Departamentu Prawnego  
Ministerstwa Cyfryzacji  
*Ostapiuk*

Aleksandra OSTAPIUK

2023年11月11日  
星期一

2023年11月11日

